

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 35. Monasteria a S. Majolo reformata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

gnis donis decoravit. Ibidem postero-
re tempore erectum est Altare, & cor-
pus e terra elevatum; Ecclesia vero ejus
memoriam die qua obiit celebrat.

Sæculum X.

A. C. 993.

Mart. Rom.

II. Maji.

§. XXXV.

Monasteria a S. Majolo reformata.

Sanctus Majolus magna Ecclesiæ obse-
quia præstitit, per ingentem nume-
rum Discipulorum suorum, & Monaste-
ria, in quæ Disciplinæ rigorem reduxit;
quippe eo consilio Regum & Principum
amicitiam colebat, in paucis carus Ot-
toni Imperatori, Adelheidi Imperatrici,
Ottoni II. eorum filio, Conrado Regi
Burgundiæ Imperatricis fratri, Mathildi
Reginæ ejus uxori, Henrico Duci Bur-
gundiæ, Guilielmo Duci Aquitaniæ, Ri-
chardo Duci Normanniæ, Principibus
Italiæ, Guilielmo Duci Provinciæ, &
Archembaldo Borbonii Dynastæ, qui ma-
xima in Monasterium Silviniacense bene-
ficia contulit. Cum Otto Magnus Im-
perator Monasteria, quæ ipsi tanquam
Regalia subjiciebantur, tam in Italia,
quam in Germania curæ S. Majoli com-
misisset, in Italia Monasterium S. Apolli-
naris prope Ravennam, Cœli aurei pro-
pe Ticinum, & S. Pauli Romæ reforma-
vit. In Francia Disciplinam Regularem
postliminio invexit in Monasterium
Martyrum*, S. Germani Antissiodori,*
S. Be. tier.

Elog. c. 6.

p. 373. c. 9.

p. 785.

* Marmou-

S. Be. tier.

Sæculum X.
A. C. 993.

S. Benigni Divione, Fescanense, & Fossatense S. Mauri. Quatuor præcipui S. Majoli Discipuli fuere Odilo ejusdem Successor, Guilielmus Divionensis, Teuto S. Mauri, & Heldricus Antiffiodorensis, qui prius in Regia Ottonis Magni in Italia versatus, uxore & amplissimis prædiis relictis, Cluniaci Monachum induit. Cum deinde Henricus Dux Burgundiæ, Hugonis Capeti frater, S. Majolo Abbatiam S. Germani Antiffiodori, quæ jam longo tempore Abbatibus privata a Præpositis regebatur, contulisset & S. Abbas disciplinam reduxisset, ibidem anno 989. Heldricum Abbatem præfecit. Eum omni virtutum genere splendentem Henricus Dux, & Hebertus Episcopus Antiffiodorensis, Ducis Frater, Hugonis Magni filius ex Amica genitus, magno in pretio habuit.

Inter hæc Buchardus Comes Parisiensis etiam Monasterium S. Mauri reformavit. *Burch. Com.* Mainardus illa tempestate hujus Monasterii Abbas, vir nobili genere natus, sæcularium mores sectabatur. Venationi impense deditus, quando e Monasterio exibat, deposito habitu monastico, pretiosa corporis capitisque vestimenta induebat. Monachi Abbatibus sui exemplum sequebantur. Attamen aliquis eorum, scandalum non ferens, secreto ad Comitem Buchardum se confert,

Monasteria
O. S. B. re-
formantur.

fert, & rogat, ut efrenem licentiam Ab-
 batis sifteret. Comes Regem Hugonem
 adit, & sibi hanc Abbatiam, quæ inter
 Regales numerabatur, concedi petit, eo
 potissimum consilio, ut eam reformaret.
 Qua obtenta, Cluniacum contendit, &
 S. Majolum instantissimis precibus fati-
 gat, ut hujus Monasterii Disciplinam
 collapsam restitueret. Cui S. Abbas:
*In Regno vestro magnum Monasteriorum
 numerum habetis, ab iis opem quærite. Cur
 ad nos ignotos & longe a vobis positos veni-
 tis?* Nempe Monasterium Cluniacense in
 Ditione Regis Burgundiæ existebat, & dif-
 ficile erat commercium cum hominibus
 alteri Regi subditis.

Nihilominus S. Majolus, cum Dyna-
 sta inter continuas preces etiam ad ge-
 nua renuentis se se demitteret, flecti se
 passus cum delectis exploratæ virtutis
 monachis viæ se dedit. Ubi ad Matronam,
 nobilem amnem pervenerunt, Comes
 missis nunciis totam S. Mauri Congrega-
 tionem ad se trans flumen venire jubet.
 Parent Monachi, quid ageretur, ne qui-
 dem suspicati. Tunc vero Buchardus
 denunciatur; illis, qui cum Majolo Abba-
 te vitam ducere, eique subesse vellent,
 potestatem fieri ad Monasterium suum
 redeundi, ceteri autem, qui ei subjici
 recusarent, abirent, quo luberet, nihil
 præter vestimentum, quo tegerentur, au-
 ferent.

Sæculum X.
 A. C. 993.

Sæculum X. ferentes. Monachi discedere maluerunt, & Meinardus Abbas Monasterio Glandifoliensi, Monasterio S. Mauri subiecto, præfectus est, ad S. Maurum vero S. Majolus Teutonem, quem Cluniaco secum adduxerat, Abbatis munere fungi iussit.

Art. SS. Guilielmum Abbatem, S. Majoli Discipulum, in Italia natum, parentes nobiles & divites Deo consecraverant, in Monasterio S. Januarii Locediæ prope Vercellos deinde educatum. Mortua matre, filius patrem suo hortatu eo adduxit, ut & ipse eidem Congregationi adscribi voluerit, in qua Sancte obiit. Episcopo Vercellensi Guilielmum Diaconum ordinare volenti, juramentum ei præstare detrectavit, affirmans, hunc morem abusum esse, & aliquod Simonix genus. Postquam fama percepisset, præclara Disciplina Cluniaci vigeret, desiderium subierat eo commigrandi, cum opportune accidit, ut Majolus Locediam veniret. Ei ergo Guilielmus consilium secreto aperuit, quo approbato S. Abbas promisit, se ubi Roma rediret, eum secum in Franciam deducturum. Ita Guilielmus relicta patria, familia & regione, in qua fundos amplissimos possidebat, S. Majolum Cluniacum secutus, tantos in vita spiritali progressus fecit, ut uno anno elapso S. Abbas eum Presbyterum ordinasset,

Guilielmus
S. Majoli
Discipulus.

Ben. Sæc. 6.
p. 322.

set, nisi ipse se tanto honore credidisset Sæculum X.
A. C. 993.
indignum.

S. Majolus exinde Guilielmum misit ad reformandum Monasterium S. Saturnini ad Rhodanum, vulgo *S. Saurin*, atque eundem post octodecim mensium spatium revocavit, ejus opera Divione usurus. Nam Bruno Episcopus Lingonensis, Monasterium S. Benigni reformare cupiens, S. Majolum adierat, qui monachorum suorum præcipuos numero duodecim, Guilielmo præposito, Episcopo misit. Henricus Dux Burgundiæ Guilielmo postmodum Monasteria Verziacense & Bezense commisit, ut in iis collapsam disciplinam restitueret.

§. XXXVI.

S. Wolfgangi Ratisbonensis extrema.

Eodem anno, quo S. Majolus, Sanctus vit. Sæc. 5.
Ben. c. 15.
p. 819.
Wolfgangus quoque Episcopus Ratisbonensis, postquam illam Ecclesiam annis viginti rexisset, obiit, qui Disciplinam Regularem inter Canonicos, Monachos, & Sacras Virgines reduxit, cum in ipsa civitate Ratisbonensi Monachorum S. Emmerami teporem videret, sæpe dicere auditus: *Si monachos haberemus, non desissent nobis reliqua.* Et respondentibus, plures quam opus esset ubique locorum dari monachos, flens aiebat: *Quid prodest Sanctitas Habitus sine operibus?* Hist. Eccles. Tom. XIII. X x nach